

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. F.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, Žižkova 57, Jihlava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2015, č. j. KUJI 74672/2015, sp. zn. OOSČ 970/2015 OOSC/330/JN, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2017, č. j. 22 A 4/2016 – 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2015. Tímto rozhodnutím bylo podle § 92 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zamítnuto jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlava ze dne 23. 9. 2015. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 13/1997 sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 12. 2015, za něž mu byla uložena pokuta v úhrnné výši 2500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč, to vše do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobci bylo dne 1. 7. 2015 doručeno oznámení o zahájení správního řízení o přestupku, který měl spáchat dne 8. 6. 2015, spolu s předvoláním k ústnímu jednání. Dne 2. 7. 2015 pak bylo žalobci doručeno oznámení o přestupku, který měl spáchat dne 18. 6. 2015, rovněž s předvoláním k ústnímu jednání. Oba přestupky měly být a také byly společně projednány dne 22. 7. 2015. Na druhé jednání dne 23. 9. 2015 se žalobce ani jeho zástupce Ing. M. J. nedostavili. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo doručeno zástupci žalobce do datové schránky dne 2. 10. 2015. Odvolání proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce až dne 21. 10. 2015.

[3] K žalobní námitce, v níž žalobce dovozoval vady správního řízení spočívající v nesprávném posouzení rozsahu plné moci, pak krajský soud uvedl, že ze znění plné moci ze dne 2. 7. 2015 udělené žalobcem Ing. M. J. nijak nevyplývá, že by měl v úmyslu zmocnit ho pro jednání jen ve věci jednoho z přestupků; v době udělení zmocnění byl již žalobce prokazatelně vyrozuměn o zahájení obou řízení. Při ústním jednání dne 22. 7. 2015 měl pak zástupce žalobce možnost namítat, že je ve spojeném řízení oprávněn jednat pouze ve věci přestupku ze dne 18. 6. 2015, to však neučinil, stejně jako při dalším jednání dne 23. 9. 2015. Tuto údajnou vadu pak žalobce nenamítal ani v zástupcem podaném odvolání, které posledně jmenovaný i dodatečně podepsal. Jestliže tedy bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doručeno zástupci žalobce Ing. M. J. dne 2. 10. 2015, byl posledním dnem lhůty k podání odvolání den 19. 10. 2015. Odvolání podané zástupcem žalobce dne 21. 10. 2015 tak bylo opožděné. Krajský soud proto uzavřel, že napadené rozhodnutí žalovaného je zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů právně výslovně neurčených, avšak podle obsahu podřaditelných ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení procesní právní otázky, dílem též pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[5] Konkrétně stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku včasnosti jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tvrdil, že Ing. M. J. byl zmocněn k jeho zastupování pouze ve věci přestupku ze dne 8. 6. 2015, což dle něj vyplývá z obsahu plné moci, jež byla udělena ke konkrétnímu č. j. a JID. S touto skutečností se krajský soud v odůvodnění rozsudku dostatečně nevypořádal.

[6] Dále namítal, že odvolání bylo podáno již dne 19. 10. 2015, avšak i kdyby bylo podáno až dne 21. 10. 2015, jak uvádí žalovaný, nemohlo by být opožděné, neboť stěžovatel se s ním seznámil až dne 13. 11. 2015. S ohledem na ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu měl tedy správní orgán postupovat tak, že měl u Ing. J. ověřit, zda je zmocněn podat odvolání i ohledně přestupku ze dne 18. 6. 2015, respektive zda stěžovatel nechce požádat o uznání úkonu podle § 34 odst. 4 správního řádu.

[7] K tomu stěžovatel dále uvedl, že sám nebyl správním orgánem prvního stupně informován o spojení věcí, takže se v důsledku toho, že byl Ing. J. zmocněn pouze k zastupování ve věci přestupku ze dne 8. 6. 2015, o ničem z toho, co se týkalo přestupku ze dne 18. 6. 2015, nedozvěděl. Z tohoto hlediska proto považuje podpůrnou argumentaci krajského soudu (uvedenou výše v odst. 3) za zjevně nesprávnou. Navrhl proto, aby byl

pokračování

napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Úvodem Nejvyšší správní soud uvádí, že ve správním spisu Magistrátu města Jihlava je na čl. 15 a dále na čl. 20 založena plná moc udělená stěžovatelem Ing. M. J. k zastupování ve věci, která je v záhlaví vymezena jako „MMJ/OD/14768/2015 – 4, JID 111190/2015/MMJ“, což je číslo jednací a JID, jímž je označeno oznámení o zahájení řízení o přestupku spáchaném dne 18. 6. 2015. Žádná jiná plná moc ve spisu založena není.

[10] Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež mu bylo doručeno do datové schránky dne 2. 10. 2015, pak podal zástupce stěžovatele prostřednictvím pošty dne 21. 10. 2015, věc, v níž podává odvolání, pak označil jako „MMJ/OD/14768/2015-2, 110782/2015/MMJ“, což je číslo jednací a JID, pod nímž bylo vydáno oznámení o zahájení řízení o přestupku spáchaném dne 8. 6. 2015. Odvolání bylo podáno blanketně, zástupce stěžovatele přislíbil jeho doplnění poté, co mu bude zaslána kopie spisu nebo alespoň jeho podstatných částí.

[11] Podáním ze dne 23. 10. 2015 vyzval správní orgán prvního stupně zástupce stěžovatele k odstranění nedostatků jeho odvolání, především k připojení podpisu, poučil ho též o náležitostech podání podle § 37 odst. 2 správního řádu. Elektronický podpis připojil zástupce stěžovatele ke svému podání dne 2. 11. 2015, samotný text odvolání nijak nedoplnil.

[12] Z hlediska výše uvedeného pak Nejvyšší správní soud posuzoval námitky uplatněné stěžovatelem v kasační stížnosti. Nejprve musel posoudit námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Tuto vadu spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud při posuzování otázky rozsahu udělené plné moci pominul jeho poukaz na č. j. a JID listiny správního spisu a k této linii jeho argumentace se explicitně nevyjádřil.

[13] Stěžovateli lze jistě přisvědčit v tom, že by přesvědčivosti odůvodnění napadeného rozsudku prospělo, pokud by tak krajský soud učinil, nicméně sama tato skutečnost nepřezkoumatelnost rozsudku nezakládá. Stěžejní námitkou uplatněnou v žalobě totiž byla námitka nedostatku zmocnění zástupce stěžovatele pro zastupování ve věci jednoho z přestupků, z nichž byl stěžovatel obviněn, a k této otázce se krajský soud vyjádřil vcelku rozsáhle, přičemž důvody, proč námitku nepovažoval za důvodnou, jsou z jeho rozsudku seznatelné. S těmito důvody pak stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle polemizuje, byť tak činí, jak bude ještě rozebráno níže, na poněkud jiném půdorysu námitek, než byly uplatněny v žalobě.

[14] V dalším se pak Nejvyšší správní soud zabýval stěžejní procesní otázkou rozsahu zmocnění uděleného stěžovatelem Ing. M. J. pro přestupkové řízení, z něhož pak rezultuje i odpověď na otázku včasnosti podaného odvolání. Zde je ovšem nutno úvodem předeslat, že pokud by měl Nejvyšší správní soud vzít vymezení plné moci tak, jak je citováno v odst.

8, doslovně, pak by musel konstatovat, že Ing. M. J. byl (v přímém rozporu s tím, co stěžovatel tvrdí v kasační stížnosti) zmocněn zastupovat ho právě jen ve věci přestupku ze dne 18. 6. 2015, nikoliv ve věci přestupku ze dne 8. 6. 2015, jak nyní uvádí, neboť zde uváděným číslem jednacím a JID bylo označeno oznámení o zahájení řízení o přestupku spáchaném dne 18. 6. 2015. To také stěžovatel původně tvrdil ve své žalobě. Jak bylo ovšem uvedeno výše, odvolání bylo podáno s odkazem na č. j. a JID oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 8. 6. 2015, takže pokud by Nejvyšší správní soud pokračoval ve svých úvahách ve stejném duchu, musel by nutně dospět k závěru, že nemá v podstatě co posuzovat, neboť odvoláním podaným proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyl ohledně přestupku ze dne 18. 6. 2015 výrok o vině vůbec napaden a k napadení výroku o vině ohledně přestupku ze dne 8. 6. 2015 nebyl zástupce žalobce zmocněn.

[15] Stejně jako krajský soud však Nejvyšší správní soud nemá pochyby o tom, že byl Ing. M. J. zmocněn k zastupování stěžovatele ve věcech obou přestupků. Číslo jednacím totiž tvoří u obou věcí shodně označení MMJ/OD/14768/2015 a pod tímto číslem jednacím je také veden jediný spis týkající se obou přestupků, a to od samého počátku. Číslo za pomlčkou tohoto č. j. označuje pouze jednotlivé listy spisu, JID je pak jen jakýsi variabilní symbol, který je u každé listiny správního spisu jiný. Tato čísla již na identifikaci věci nemají žádný vliv.

[16] Tomu, že byl Ing. M. J. zmocněn k zastupování stěžovatele v celém rozsahu projednávání věci, pak svědčí i jeho další počínání v řízení. Jmenovaný při jednání dne 22. 7. 2015, kde s ním byly projednány oba přestupky a byly též provedeny důkazy oběma přestupkovými spisy Městské policie Jihlava a konstatováno sloučení obou věcí ke společnému projednání, ve vyjádření do protokolu uvedl, že porozuměl poučení, stejně tak v plném rozsahu porozuměl obvinění a dále, že po seznámení s kompletním spisovým materiálem žádá správní orgán o stanovení lhůty, v níž se vyjádří k celé záležitosti přestupkového jednání obviněného, případně navrhně doplnit stávající důkazy obsažené ve spisovém materiálu, nebo navrhně nové důkazní prostředky. Dále požádal o pořízení kopie kompletního spisu, včetně CD. Protokol o jednání pak v celém rozsahu na každé stránce podepsal. Stěžovatel přitom v žalobě netvrdil, že by jmenovaný rozsah svého zmocnění překročil.

[17] Stěžovatel také, jak už bylo zčásti uvedeno výše, používal sám k identifikaci věci *promiscue* různý způsob označení, např. ve vyjádření na čl. 22 správního spisu identifikoval věc pomocí č. j. a JID uvedeného na oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 18. 6. 2015, v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na čl. 58 spisu zase pomocí č. j. a JID uvedeného na oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 8. 6. 2015, jinde použil kombinaci obou, kdy uvedl č. j. prvního a JID druhého (žádost o odklad výkonu rozhodnutí na čl. 66 spisu a dokonce i žaloba proti rozhodnutí žalovaného), aniž by ovšem vzhledem k okolnostem případu vznikaly reálné pochybnosti o tom, jaké věci se jeho podání týkají a zda je k nim v té době příslušný zástupce skutečně zmocněn. Správní orgán prvního stupně tedy neměl v tomto směru k dalšímu odstraňování nedostatků odvolání a k zasílání výzev ke konvalidaci úkonu žádný důvod.

[18] Uvádí-li nyní stěžovatel v kasační stížnosti jako ústřední námitku, že jeho tehdejší zástupce Ing. M. J. nebyl zmocněn k jeho zastupování ohledně přestupku spáchaného dne

pokračování

18. 6. 2015 (což nelze považovat za omyl či překlep, neboť v textu kasační stížnosti se toto vymezení několikrát opakuje a stojí na něm i právní argumentace) a stěžovatel se od něj ohledně průběhu projednávání tohoto přestupku nic nedozvěděl a nevěděl ani o spojení věcí, pak musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že takovéto tvrzení je v příkrém rozporu s obsahem správního spisu citovaným výše a především s obsahem plné moci udělené Ing. J., na niž se sám stěžovatel odvolává. Toto tvrzení je ostatně v rozporu i s námitkou uplatněnou v žalobě, kde stěžovatel tvrdil naopak nedostatek zmocnění svého zástupce ohledně přestupku spáchaného dne 8. 6. 2015. Nejvyšší správní soud proto hodnotí nyní uplatněnou námitku jako ryze účelovou, mající za cíl jen dále znepřehlednit procesní okolnosti projednávání věci, a současně jako námitku, která se pohybuje na samé hraně přípustnosti vymezené v § 104 odst. 4 s. ř. s.

[19] Stěžovatel dále namítá, že odvolání předal k poštovní přepravě již dne 19. 10. 2015. Vzhledem k tomu, že k tomuto svému tvrzení nepředložil žádný důkaz, ale především je neuplatnil v zákonné lhůtě v žalobě, (což konstatoval již krajský soud v napadeném rozsudku), hodnotí Nejvyšší správní soud tuto námitku s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. jako nepřipustnou. Shodně s krajským soudem i s žalovaným má pak za prokázané, že stěžovatel předal odvolání k poštovní přepravě až dne 21. 10. 2015, neboť podací razítko na obálce obsahující žalobu je jasně čitelné. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného bylo tehdejšímu zástupci stěžovatele doručeno dne 2. 10. 2015, je odvolání podané proti němu dne 21. 10. 2015 opožděné. Napadený rozsudek krajského soudu je tedy zákonný, stejně tak jako rozhodnutí žalovaného.

[20] Vzhledem k tomu, že ani jeden z kasačních důvodů uplatněných stěžovatelem nebyl naplněn, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[21] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady řízení přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. května 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu